

gaende, ligger i Hærplanen, hører Fællesforfatningen til, hvormod Alt, hvad der er dispositair Lov, Udskrivningen, Børnepligten vedkommende, skal tilhøre den særskilte Forfatning og altsaa være et særligt Anliggende. Men Forslaget er ikke, paa den Maade, som det er stillet, af en saadan Natur. Forslaget, saadan som det er stillet, foreskriver Kongen en Regel for, hvorledes han tør anvende den Hær, som efter Hærplanen er en Heelhed; men dermed har Børnepligtlovens dispositariske Stids Indtægter at gøre. Skulle vi nogensinde komme derhertil, at vi nærede alvorlig Frygt for et Misbrug af dansk Mandskab, — jeg siger et Misbrug, — saa maatte vi gaae en anden Vej, saa maatte vi beslutte, at intet Mandskab udsendes til Linie-Hærtjenesten, thi kun om Liniehæren kan der være Spørgsmaal, men at vi dertil skaffede frivilligt Mandskab tilveie, og det frivillige Mandskab var da tilveiebragt under den Betingelse at følge Kongens Fane, hvor Kongen befalede, det skulde gaae, thi han alene er berettiget til at befale, hvor Fanen skal gaae og Tropperne skulle følge. Naar det ærede Medlem tager dette under Overveelse, saa vil han see, at, om end Regjeringen havde den bedste Villie for denne Sag, saa kunde den, naar Loven var antagen her i Rigsdagen, ikke opfordre H. S. Majestæt til at underskrive den, thi den kunde ikke passe til Bør-

nepligtloven saaledes, som den nu stiller sig, eller, isald Regjeringen fulgte denne Indskydelse, saa maatte det komme til at være imod det hvilende Grundlovsforslag, som vi nyligt have havt til Behandling, og som vi vente vil blive vedtaget. Nu vil jeg spørge det ærede Thing, hvilken af disse to Sager der er den vigtigste; skulle vi lade det hvilende Grundlovsforslag urørt med det sikke Haab, vi nu have, at det skal blive antaget, og lade denne lille Lovbestemmelse, som for Dieblisset betyder meget lidt, ligge, til vi i en senere Tid maaskee kunne finde, at der var noget Gavnligt derved, eller skulle vi ved at sætte den igjennem i dette Dieblis give Anledning til, at den idetmindste for mig saa overordentligt vigtige Sag blev sat tilside? Naar jeg opfordrer det ærede Medlem til at tage sit Forslag tilbage hellere end at drive Thinget til en Afstemning, som jeg dog haaber vil gaae ham imod, saa er det, fordi jeg troer, han gjør Uret i at drive Thinget til en Afstemning. Der er ingen Misforstaaelse og kan ingen Misforstaaelse være i, at han, velvillig mod Forholdene og mod Thinget, tager et Forslag tilbage, som skaber en Vanfælgighed ved Afstemningen, men det kan misforstaaes, naar vi paa Grund af, at han vil forsøge, hvilken Tilstemning det finder her, blive nødte til ved en formelig Afstemning at vise det tilbage.